

Savitri

Met

Huta Schilderingen

Boek X Het Boek van de Tweeledige Schemering

Canto Twee
Het Evangelie van de Dood
en de IJdelheid van het Ideaal

Sri Aurobindo

Meditations on Savitri

Toen weerklonk de kalme onverbiddelijke stem ...
Dit is de wereld, waaruit uw hunkeringen afkomstig zijn.
-Savitri: Boek X Canto II

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Toen weerklonk de kalme onverbiddelijke stem:
Hoop vernietigend, leven's gouden waarheden opheffend,
Troffen zijn accenten fataal de trillende lucht.

Die heerlijke wereld dreef ijl en teer, net zoals
Een of andere parelmoeren vluchtige vaarwel-glinstering
Aan de vage rand van de schemering in maanloze vooravonden.

“Gevangene van de Natuur, geest met veel visioenen,
Denken's scheepsel in ideaal's rijk,
Die geniet van uw onstoffelijke onsterfelijkheid,
Welke door het subtiele wonderbare denkvermogen van de mens werd
gefingeerd,
Dit is de wereld, waaruit uw hunkeringen afkomstig zijn.

Wanneer het de eeuwigheid zou bouwen uit stof,
Schildert mensen's denken beelden, die illusie afrondt;
Gloriën profeterend, die het nooit zal zien,
Werkt het delicaat onder zijn dromen.

Zie dit vlieden van gedaanten met lichte franjes,
Het luchtige gewaad van onbelichaamde goden;
Een verrukking van dingen, die nimmer geboren kunnen worden,
Hoop zingt naar hoop een helder onsterfelijk koor;
Wolk vergenoegt wolk, fantoom neigt lieflijk naar
Verlangend fantoom, wordt lieflijk omhelsd of lieflijk achtervolgd.

Dit is de substantie, waaruit het ideaal wordt gevormd:
Zijn bouwer is het denken, zijn basis het hart's verlangen,
Maar niets werkelijks beantwoordt aan hun roep.

Het ideale verblijft niet in de hemel, noch op aarde,
Een helder delirium van mensen's vuur van hoop,
Dronken van de wijn van zijn eigen fantasie.

Het is een briljante schaduw's dromerige spoor.

Uw visie's dwaling bouwt de azuren hemelen,
Uw visie's dwaling tekende de regenboog's welving;
Uw sterfelijke verlangen maakte voor u een ziel.

Deze engel in uw lichaam, die u liefde noemt,
Die zijn vleugels vormt van uw emotie's tinten,
Werd uit een gisting van uw lichaam geboren
En met het lichaam, dat het huisvestte, moet het sterven.

Het is een passie van uw hunkerende cellen,
Het is het vlees, dat vlees roept om haar lust te dienen;
Het is uw denkvermogen, dat zoekt naar een antwoordend
denkvermogen
En enige tijd droomt, dat het zijn metgezel gevonden heeft;
Het is uw leven, dat vraagt om een menselijke steun
Om haar zwakte te schragen, eenzaam in de wereld,
Of haar honger voedt met een ander's leven.

Een roofdier, dat stilhoudt in zijn rondsluipen,
Het duikt ineen onder een struik in prachtige bloei,
Om een hart en lichaam te grijpen als zijn voedsel:
Dit beest droomt gij als onsterfelijk en een god.

O menselijk denkvermogen, vergeefs martelt gij
Een uur's heerlijkheid om zich te strekken door oneindigheid's
Lange leegte en zijn vormloze, passieloze diepten te vullen,
De gevoelloze Afgrond overredend
Om eeuwigheid te verlenen aan vergankelijke dingen,
En bedriegt de fragiele bewegingen van uw hart
Met de schijn van onsterfelijkheid van uw geest.

Alles verschijnt hier geboren uit Nietsheid;
Het blijft bestaan, omcirkeld door de leegte van de Ruimte,
Voor enige tijd ondersteund door een onwetende Kracht,
Verbrokkelt dan weer tot zijn oorspronkelijke Niets:
Slechts de stille Enige kan voor altijd zijn.

In de Enige is er geen ruimte voor liefde.

Om vergeefs liefde's vergankelijke slijk te bekleden,
Hebt gij op het Onsterfelijke's geleende weefgetouw
Het ideaal's prachtige en niet vervagende gewaad geweven.

Het ideaal was nog nooit werkelijk gemaakt.

Gevangen in een vorm kan die glorie niet leven;
Opgesloten in een lichaam ademt het niet meer.

Ontastbaar, afstandelijk, voor altijd zuiver,
Een soeverein over zijn eigen briljante leegte,
Het daalt onwillig neer naar aardse sfeer
Om een witte tempel te bewonen in mensen's hart:

In zijn hart schijnt het, geweigerd door het leven.

Onveranderlijk, onbelichaamd, mooi, groots en stil,
Zit het onbeweeglijk op zijn stralende troon;
Stil ontvangt het zijn offer en zijn gebed.

Het heeft geen stem om zijn roep te beantwoorden,
Geen voeten, die bewegen, geen handen om zijn gaven aan te nemen:
Een lucht-standbeeld van het naakte Idee,
De maagdelijke ontvangenis van een lichaamsloze god,
Zijn licht beroert de mens, de denker, om
Een aardse gelijkenis te scheppen van goddelijker dingen.

Zijn getinte reflectie valt over mensen's daden;
Zijn instituten zijn zijn grafmonumenten,
Hij ondertekent zijn dode conventies met zijn naam;

Zijn deugden trekken het Ideaal's hemelse gewaad aan
En een stralenkrans van de omtrek van zijn gezicht:
Hij verbergt hun kleinheid met de goddelijke Naam.

Toch is de heldere pretentie ontoereikend
Om hun behoeftige en aardse makelij te verhullen:
Alleen de aarde is er en niet een of andere hemelse bron.

Als er hemelen zijn, dan zijn zij gesluierd in hun eigen licht,
Als een eeuwige waarheid ergens onbekend regeert,
Dan brandt zij in een ontzaglijke leegte van God;
Want de waarheid straalt ver van de valsheden van de wereld;
Hoe kunnen de hemelen neerdalen naar de ongelukkige aarde
Of het eeuwige verblijven in een op drift zijnde tijd?

Hoe zal het Ideale aarde's droefgeestige grond betreden,
Waar leven alleen een arbeid is en een hoop,
Een kind van Materie en door Materie gevoed,
Een vuur, dat laag brandt op Natuur's rooster,
Een golf, die breekt op een kust in de Tijd,
Een zwaar gesjok van de reis met de dood als doel?

De Avatars hebben vergeefs geleefd en zijn gestorven,
Vergeefs was de wijze's gedachte, de profeet's stem;
Vergeefs wordt de stralende opwaartse Weg gezien.

De aarde ligt onveranderd onder de cirkelende zon;
Zij houdt van haar val en geen almacht
Kan haar sterfelijke onvolmaaktheden wissen,
Op mensen's scheve onwetendheid Hemel's rechte lijn dwingen
Of een wereld van de dood met goden koloniseren.

O reiziger in de strijdswagen van de Zon,
Hogepriesteres in uw heilige gril's schrijn,
Die met een magisch ritueel in aarde's huis
Ideaal en eeuwige liefde aanbidt,
Wat is deze liefde, die denken heeft vergoddelijkt,
Deze geheiligde legende en onsterfelijke mythe?

Het is een bewuste hunkering van uw vlees,
Het is een glorieus branden van uw zenuwen,
Een roos van droompracht, die denkvermogen bekroont met
bloembladen,
Een grootse rode verrukking en marteling van uw hart.

Als een plotselinge transfiguratie van uw dagen,
Gaat het voorbij en is de wereld als voorheen.

Een verrukkelijke rand van lieflijkheid en van pijn,
Een huivering van zijn hunkeren laat het goddelijk lijken,
Een gouden brug over het gebrul van jaren,
Een koord, dat u verbindt met de eeuwigheid.

En toch, hoe kortstondig en broos! Hoe spoedig
Is deze schat opgebruikt, die door de goden aan de mens is verspild,
Deze gelukkige nabijheid als van ziel tot ziel,
Deze honing van lichaam's kameraadschap,
Deze verhoogde vreugde, deze extase in de aderen,
Deze vreemde verlichting van het gevoel!

Als Satyavan had geleefd, was liefde gestorven;
Maar Satyavan is dood en liefde zal
Voor een korte tijd leven in uw bedroefde borst, totdat
Zijn gezicht en lichaam vervagen op herinnering's muur,
Waar andere lichamen, andere gezichten komen.

Als liefde plotseling doorbreekt in het leven,
Stapt de mens eerst in een wereld van de zon;
In zijn passie voelt hij zijn hemelse element:

Maar alleen een fijn zonverlicht stukje van de aarde
Nam het wonderbaarlijk aspect van hemel's uitbarsting;
De slang is daar en de worm in het hart van de roos.

Een woord, een moment's daad kan de god doden;
Zijn onsterfelijkheid is precair,
Hij heeft duizend manieren om te lijden en te sterven.

Liefde kan niet leven van hemels voedsel alleen,
Alleen op het sap van de aarde kan het overleven.

Want uw passie was een verfijnde zintuiglijke behoefte,
Een honger van het lichaam en het hart;
Uw behoefte kan zich vermoeien en ophouden of zich elders keren.

Of liefde zou een verschrikkelijk en meedogenloos einde kunnen vinden
Door bitter verraad, of door toorn met wrede wonden gescheiden,
Of uw onbevredigde wil gaat heen naar anderen,
Wanneer de eerste liefde's vreugde onttakeld ligt en dood:
Een doffe onverschilligheid vervangt het vuur
Of een innemende gewoonte imiteert de liefde:
Een uiterlijke en ongemakkelijke vereniging is gebleven
Of de routine van leven's compromis:
Waar eens het zaad van eenheid werd geworpen
In een gelijkenis van spirituele grond
Door een goddelijk avontuur van hemelse vermogens,
Streven twee, voortdurende deelgenoten zonder vreugde,
Twee ego's, ingespannen aan de zelfde lijn,
Twee denkwijzen, verdeeld door hun ruziënde gedachten,
Twee ontwrichte geesten, voor altijd gescheiden.

Zo is het ideaal vervalst in mensen's wereld;
Triviaal of somber, de desillusie komt,
De harde realiteit van het leven staart naar de ziel:
Hemel's uur vliegt verdaagd naar lichaamsloze Tijd.

De dood redt u hiervan en redt Satyavan:
Hij is nu veilig, verlost van zichzelf;
Hij reist naar stilte en gelukzaligheid.

Roep hem niet terug naar het verraad van de aarde
En het arme kleinzielige leven van het dier, de Mens.

Laat hem slapen in mijn onmetelijke kalme ruimten
In harmonie met het machtige zwijgen van de dood,
Waar liefde sluimerend ligt op de borst van de vrede.

En gij, ga alleen terug naar uw broze wereld:
Kastijd uw hart met kennis, neem uw kap af om te zien,
Uw natuur verheven tot heldere levende hoogten,
De hemelvogel's zicht van onvoorstelbare toppen.

Want, wanneer gij uw geest geeft aan een droom,
Zal weldra de harde noodzaak u wakker slaan:
De zuiverste heerlijkheid begon en het moet eindigen.

Ook gij zult weten, uw hart geen anker, dat slingert,
Uw gewiege ziel vastgelegd in eeuwige zeeën.

Vergeefs zijn de cycli van uw briljante denkvermogen.

Doe afstand, vreugde en hoop en tranen vergetend,
Uw gepassioneerde natuur in de diepzinnige boezem
Van een gelukkig Niets en een wereldloze Kalmte,
Tot in mijn mysterieuze rust bevrijd.

Eén met mijn onpeilbare Nihil vergeten allen.

Vergeet uw vruchteloze geest's verspilling van kracht,
Vergeet uw vermoeide cirkel van geboorte,
Vergeet de vreugde en de worsteling en de pijn,
De vage spirituele zoektocht, die eerst begon,
Toen de werelden uitbarstten als trossen van vuurbloemen,
En grote brandende gedachten reisden door de hemel van het
denkvermogen
En de Tijd en zijn eonen kropen door onmetelijkheden
En de zielen verschenen in onsterfelijkheid. “

Maar Savitri antwoordde de duistere Macht:

“Een gevaarlijke muziek is, wat u nu verklaart, O Dood,
Uw spraak versmeltend in harmonieuze pijn,
En speelt verleidelijk een fluit voor vermoeide hoop,
Uw valsheden vermengd met droevige melodieën van de waarheid.

Maar ik verbied uw stem om mijn ziel te doden.

Mijn liefde is geen honger van het hart,
Mijn liefde is geen hunkering van het vlees,
Het kwam tot mij van God, keert terug naar God.

Zelfs in alles, wat het leven en de mens hebben ontsierd,
Wordt nog een fluistering van goddelijkheid gehoord,
Een adem wordt gevoeld van de eeuwige sferen.

Toegestaan door de Hemel en prachtig voor de mens
Zingt een lieflijk vuurritme van passie naar de liefde.

Er is een hoop in deze wilde oneindige roep;
Het klinkt met de roepingen van vergeten hoogten,
En als de melodieën naar hoog-gevleugelde zielen
In hun hemelrijk zijn verstild, dan overleeft zijn brandende adem
Er voorbij, de opgetogen kern van de zonnen,
Die voor altijd zuiver vlammen in ongeziene hemelen,
Een stem van de eeuwige Extase.
Op een dag zal ik aanschouwen, hoe mijn grote lieflijke wereld
De verschrikkelijke vermomming zal afleggen van de goden,
Ontsluieren van verschrikking en ontmantelen van zonde.

Wij zullen gekalmeerd nabij ons moeder's gezicht komen,
We zullen onze oprechte zielen in haar schoot werpen;
Dan zullen we de extase omklemmen, die we najagen,
Dan zullen we huiveren met de lang gezochte god,
Dan zullen we de Hemel's onverwachte melodie vinden.

Niet alleen is er hoop voor zuivere godheden;
De gewelddadige en verduisterende godheden
Sprongen woedend omlaag van de ene borst om te vinden,
Wat de witte goden hadden gemist, ook zij zijn veilig;
Moeder's ogen rusten op hen en haar armen,
Uitgestrekt in liefde, verlangen naar haar rebelse zonen.

Een, die kwam als liefde en minnaar en geliefde,
Schiep zichzelf eeuwig een wonderbaar gebied
En weefde de maten van een wonderbaarlijke dans.

Daar in zijn cirkels en zijn magische wendingen,
Arriveert hij aangetrokken, afgestoten vlucht hij weg.

In de wilde omslachtige ingevingen van zijn geest
Proeft hij de honing van tranen en stelt vreugde berouwvol uit,
En heeft gelach en heeft toorn,
En beide zijn een gebroken muziek van de ziel,
Die verzoend zijn hemelse rijm uitzoekt.

Altijd komt hij tot ons door de jaren
Een nieuw lieflijk gezicht dragend, dat het oude is.

Zijn zaligheid lacht naar ons of hij roept besloten,
Als een van ver gehoorde, ongeziene, betoverende fluit
Van maanverlichte takken in de kloppende wouden,
Die onze verbolgen zoektocht lokt en onze gepassioneerde pijn.

Vermomd zoekt de Minnaar en trekt onze zielen.

Hij gaf zichzelf voor mij een naam, werd Satyavan.

Want wij waren man en vrouw vanaf het begin,
De tweelingzielen, geboren uit een onsterfelijk vuur.

Is hij mij niet gedaagd in andere sterren?

Hoe heeft hij door het struikgewas van de wereld
Mij achtervolgd als een leeuw in de nacht
En plotseling over mij gekomen op de wegen
En mij met zijn glorieuze gouden sprong gegrepen!

Onbevredigd heeft hij naar mij gehunkerd door de tijd,
Soms met toorn en soms met lieflijke vrede,
Mij begerend, sinds voor het eerst de wereld begon.

Hij rees als een wilde golf vanuit de overstromingen
En sleepte mij hulpeloos in zeeën van zaligheid.

Vanuit mijn afgeschermd verleden komen zijn armen aan;
Zij hebben mij aangeraakt als de zachte overredende wind,
Zij hebben mij geplukt als een blijde en bevende bloem,
En mij gelukkig omklemd, opgebrand in meedogenloos vuur.

Ook ik heb hem gevonden, betoverd in heerlijke vormen
En verrukt gerend naar zijn verre stem
En mij aan hem opgedrongen langs vele verschrikkelijke versperringen.

Wanneer er een nog gelukkigere grootsere god bestaat,
Laat hem dan eerst het gezicht van Satyavan dragen
En laat zijn ziel één zijn met hem, die ik liefheb;
Laat hem mij aldus zoeken, opdat ik kan verlangen,
Want er is slechts één hart, dat klopt in mijn borst
En één god zetelt daar getroond. Ga voort, O Dood,
Vorbij de fantoomschoonheid van deze wereld;
Want ik ben niet een van haar bewoners.

Ik koester de God van het Vuur, niet God van de Droom.“

Maar nogmaals legde de Dood aan haar hart
De majesteit op van zijn kalme en verschrikkelijke stem:
“Een heldere hallucinatie zijn uw gedachten.

Een gevangene, meegesleurd aan een spiritueel koord,
Van uw eigen zinnelijke wil de vurige slaaf,
Zendt gij als een adelaar woorden om de zon te bereiken,
Gevleugeld met de rode glorie van uw hart.

Maar kennis woont niet in het gepassioneerde hart;
De hart's woorden vallen ongehoord terug van Wijsheid's troon.

Vergeefs is uw verlangen om de hemel te bouwen op aarde.

Als ambachtsman van het Ideaal en het Idee
Weet het denkvermogen, kind van de materie in de schoot van het leven,
De stappen van zijn ouders naar hogere niveaus te bewegen:
Ongeschikt volgen zij slechts de gewaagde gids.

Maar Denkvermogen, een glorieuze reiziger in de hemel,
Loopt zwakjes op aarde met langzame voetstappen;
Nauwelijks kan hij leven's weerspannige substantie vormen,
Nauwelijks kan hij de galopperende hoeven van het gevoel bedwingen:
Zijn gedachten kijken recht juist in de hemelen;
Zij putten hun goud uit een hemelse mijn,
Zijn daden bewerken moeizaam een gewoon erts.

Al uw verheven dromen werden gemaakt door Materie's denkvermogen
Om zijn saaie werk te vertroosten in Materie's gevangenis,
Zijn enige huis, waar het alleen werkelijk lijkt,
Als een solide beeld van de werkelijkheid,

Gehouwen uit bestaan om de werken van de Tijd te ondersteunen,
Zetelt de Materie sterk en zeker op de stevige aarde.

Het is de eerstgeborene van geschapen dingen,
Het houdt als laatste stand, wanneer denkvermogen en leven zijn
verslagen,
En, wanneer het eindigde, zou alles ophouden te bestaan.

Al het andere is slechts zijn uitkomst of zijn fase:
Uw ziel is slechts een kortstondige bloem, door de tuinier Denkvermogen
Geschapen op uw materie's terreinvak;
Het vergaat met de plant, waaraan het groeit,
Want van aarde's sap onttrekt het zijn hemelse tint:
Uw gedachten zijn glinsteringen, die voorbijgaan op Materie's rand,
Uw leven is een wegebbende golf op Materie's zee.

Een zorgvuldige rentmeester van Waarheid's beperkte middelen,
Die haar opgerichte feiten vergaard van het verkwistende Vermogen,
Het bindt het denkvermogen aan de tentpalen van het gevoel,
Klampt Leven's gril aan een loden grijze routine
En bindt alle schepsels met de koorden van de Wet.

Een vat van transmuterende alchemieën,
Een lijm, die verstand en leven samenkleeft,
Wanneer Materie faalt, dan verkrumelt alles en valt.

Alles staat op Materie als een rots.

Toch bewijzen deze zekerheid en waarborg,
Gedwongen voor geloofsbrieven, een bedrieger te zijn:
Een bedrog van substantie, waar geen substantie is,
Een verschijning en een symbool en een nulteken,
Hun vormen hebben geen oorspronkelijk recht tot geboorte:
Hun aspect van een gefixeerde stabiliteit
Is de dekmantel van een gevangen beweging's werveling,
Een orde van de stappen van Energie's dans,
Waarvan de voetsporen voor altijd dezelfde tekens achterlaten,
Een concreet aanzicht van niet substantiële Tijd,
Een straaltje, die de leegheid van de Ruimte hecht:
Een stabiel lijkende beweging zonder verandering,
Doch verandering arriveert en de laatste verandering is dood.

Wat eens meest werkelijk leek, was Nihil's show.

Zijn gedaantes zijn valstrikken, die het gevoel vangen en gevangen nemen;

De beginloze Leegte was zijn ambachtsman:
Niets is daar behalve aspecten, uitgebeeld door Kans
En schijnbare vormen van een schijnbare Energie.

Alles ademt en leeft een tijd door Dood's genade,
Alles denkt en handelt door de Onbewuste's gratie.

Als verslaafde van de rooskleurige weelde van uw gedachten,
Keer niet uw blik in uzelf om te kijken
Naar visioenen in het glanzende kristal, Denkvermogen,
Sluit niet uw oogleden om de vormen van God te dromen.

Om tenslotte uw ogen te openen, stem toe en zie
De stof, waaruit gij en de wereld gemaakt zijn.

Onbewust ontsprong in de stille onbewuste Leegte
Onverklaarbaar een bewegende wereld:
Voor een tijd veilig, gelukkig ongevoelig,
Kon zij niet tevreden rusten met haar eigen waarheid.

Want iets werd op deze onwetende boezem geboren,
Veroordeeld om te zien en te weten, te voelen en lief te hebben,
Het sloeg zijn daden gade, verbeeldde een ziel vanbinnen;
Het tastte naar waarheid en droomde van Zelf en God.

Toen alles onbewust was, was alles goed.

Ik, de Dood, was koning en behield mijn koninklijke staat,
Mijn ongewilde, feilloze plan beramend,
Scheppend met een kalm gevoelloos hart.

Door in mijn soevereine macht van onwerkelijkheid
De nietsheid te dwingen om een vorm aan te nemen,
Vestigde mijn blinde gedachteloze kracht,
Die bij toeval een vastigheid scheidt als van het lot,
Door een gril de formules van Noodzakelijkheid
Onfeilbaar op de holle grond van het Zinloze
De zekere curiositeit van Natuur's schema.

De vacante ether heb ik gekromd tot Ruimte,

Een enorme uitdijende en samentrekkende Adem
Herbergden de vuren van het universum:

Ik sloeg de opperste oorspronkelijke vonk
En verspreidde zijn spaarzame geordende legers door het Zinloze,
Fabriceerde de sterren uit de occulte stralingen,
Rangschikte de pelotons van de onzichtbare dans;
Ik vormde aarde's schoonheid uit atoom en gas,
En bouwde uit chemisch plasma de levende mens.

Toen kwam Denken tussenbeide en bedierf de harmonieuze wereld:
Materie begon te hopen en te denken en te voelen,
Weefsel en zenuw droegen vreugde en doodsangst.

De onbewuste kosmos trachtte te leren, wat zijn taak was;
Een onwetende persoonlijke God was geboren in het Denkvermogen
En bedacht om te begrijpen reden's wet,
Het onpersoonlijke Onmetelijke klopte terug op mensen's verlangen,
Een onrust schokte het grote wereld's blinde stille hart
En de Natuur verloor haar wijde onsterfelijke kalmte.

Aldus kwam deze verwrongen onbegrijpelijke scene
Van zielen, verstrikt in leven's heerlijkheid en pijn
En Materie's slaap en Denkvermogen's sterfelijkheid,
Van wezens, die in Natuur's gevangenis wachtten op de dood
En bewustzijn, achtergelaten in zoekende onwetendheid
En evolutie's trage ingetoomde plan.

Dit is de wereld, waarin gij beweegt, verdwaald
Op de verwarde paden van het menselijke denkvermogen,
In het nutteloze cirkelen van uw menselijke leven,
Zoekend naar uw ziel en denkend, dat God hier is.

Maar waar is ruimte voor een ziel of plaats voor een God
In de ruwe immensiteit van een machine?

Een vluchtige Adem houdt gij voor uw ziel,
Geboren uit een gas, een plasma, een zaadcel, een gen,
Een vergroot beeld van mensen's denkvermogen voor God,
Een schaduw van uzelf, geworpen op de Ruimte.

Geplaatst tussen de hogere en lagere Leegte
Weerspiegelt uw bewustzijn de wereld rondom

In de vertekenende spiegel van Onwetendheid
Of keert zich omhoog om denkbeeldige sterren te vangen.

Of als een Half-waarheid met de aarde speelt
En haar licht werpt op een donkere schaduwachtige grond,
Dan raakt het slechts aan en laat een lumineuze vlek achter.

Onsterfelijkheid claimt gij voor uw geest,
Maar onsterfelijkheid voor de onvolmaakte mens,
Een god, die zichzelf kwetst bij elke stap,
Zou een cyclus zijn van eeuwige pijn.

Wijsheid en liefde claimt gij als uw recht;
Doch kennis in deze wereld is dwaling's metgezel,
Een briljante koppelaarster van Onwetendheid,
Een menselijke liefde een plaatser op het aardetoneel,
Die met gloed een feeërieke dans nabootst.

Een extract, geperst uit moeilijke ervaring,
Dat mensen's kennis heeft opgeslagen in de vaten van Herinnering,
Heeft de wrange bijmaak van een sterfelijke drank:
Als een zoete afscheiding van de erotische klieren,
Die de brandende zenuwen strelen en kwellen,
Is liefde een honing en een gif in de borst,
Door deze gedronken als de nectar van de goden.

Aarde's menselijke wijsheid is geen hoogstaand vermogen,
En liefde geen glanzende engel van de hemelen;
Als zij voorbij aarde's suffe sfeer streven,
Zonwaarts aankomend met tere vleugels van was,
Hoe hoog kon dan die gedwongen onnatuurlijke vlucht reiken?

Maar niet op aarde kan de goddelijke wijsheid heersen,
En niet op aarde kan de goddelijke liefde gevonden worden;
Hemel-geboren kunnen zij alleen in de hemel leven;
Of anders zijn zij ook daar misschien glanzende dromen.

Nee, is niet alles, wat gij zijt en doet, een droom?

Uw denkvermogen en leven zijn kunstgrepen van Materie's kracht.

Als uw denkvermogen voor u een stralende zon lijkt,
Als uw leven verloopt als een snelle en glorieuze stroom,

Dan is dit de illusie van uw sterfelijke hart,
Verblind door een straal van geluk en licht.

Onmachtig om te leven door hun eigen goddelijke recht,
Overtuigd van hun briljante onwerkelijkheid,
Zullen, wanneer de grond, die hen draagt, is weggenomen,
Deze kinderen van Materie in Materie sterven.

Zelfs Materie verdwijnt in Energie's vaagheid
En Energie is een beweging van het oude Niets.

Hoe zullen de Ideaal's onstoffelijke tinten
Stevig geschilderd worden op aarde's vermiljoenen vlek,
Een droom binnen een droom, die dubbel waar wordt?

Hoe zal het dwaallicht een ster worden?

Het Ideaal is een ziekte van uw denkvermogen,
Een helder delirium van uw spraak en denken,
Een vreemde wijn van schoonheid, die u optilt naar vals zicht.

Als een nobele fictie, gemaakt van uw hunkeringen,
Moet het uw menselijke imperfectie delen,
Deze vormen van de Natuur stellen het hart teleur,
En nooit zal het haar hemelse gedaante vinden
En nooit kan het worden vervuld in de Tijd.

O ziel, misleid door de glans van uw gedachten,
O aards schepsel met uw droom van de hemel,
Gehoorzaam, berustend en stil, de aardse wet.

Aanvaardt het kortstondige licht, dat valt op uw dagen;
Neem, wat gij kunt, van Leven's toegestane vreugde;
Onderwerpend aan de beproeving van lot's gesel,
Lijdt, wat gij moet, van gezwoeg en verdriet en zorg.

Er zal, uw gepassioneerde hart verstillend,
Mijn langdurige kalme nacht naderen van eeuwigdurende slaap:
Trek u daar terug in de stilte, vanwaar gij kwam. “

EINDE VAN CANTO TWEE

